

F. t. l. om private registre.

lyst, hvem der har modtaget oplysninger eller bedømmelser inden for de sidste 6 måneder, før bureauet blev bekendt med forholdet. Dette skyldes, at der i denne situation er et særligt hensyn at tage til den registrerede, som ved bureauets videregivelse kan have lidt et økonomisk tab eller kan have været udsat for en erstatningspådragende frødskrænkelse. Endvidere betyder reglen, at den registrerede får mulighed for at henvende sig direkte til forespørgerne, hvilket i sig selv kan virke procesbesparende.

Til § 13.

Bestemmelsen sammenholdt med forslagets §§ 11 og 12 svarer bortset fra stk. 3 i det væsentlige til §§ 10 og 11 i betænkningssudkastet.

Efter bestemmelsen i *stk. 1* har bureauet pligt til at besvare en henvendelse fra en registreret om sletning eller berigtigelse.

Afslår bureauet at foretage den krævede sletning eller berigtigelse, eventuelt efter at have foretaget den prøvelse af spørgsmålet, som bureauet er forpligtet til efter bestemmelsen i § 11, kan den registrerede efter § 13, stk. 2, indbringe sagen for registertilsynet, der på grundlag af oplysninger fra parterne træffer afgørelse i sagen. Den registrerede skal indbringe sagen inden 4 uger efter modtagelsen af bureauets svar eller udløbet af svarfristen. Denne frist er indsat for at sikre, at bureauets forpligtelse efter § 12 til at foretage berigtigelse overfor de trediemænd, der har modtaget oplysningen inden for de sidste 6 måneder før, bureauet er blevet bekendt med forholdet, ikke skal blive for byrdefuld, idet 6 måneders perioden skal regnes tilbage fra det tidspunkt, hvor den registrerede gjorde bureauet bekendt med forholdet.

Efter *stk. 3* skal kreditoplysningsbureauernes besvarelser af henvendelser fra registrerede om sletning eller berigtigelse indeholde en klagevejledning.

Til § 14.

Bestemmelsen svarer til § 12 i betænkningssudkastet.

Efter denne bestemmelse må bureauets registre kun overgives eller overdrages til andre anmeldte kreditoplysningsbureauer. Herved tilsikres, at et oplysningsbureaues totale basismateriale ikke overføres til virksomheder, der ikke er underkastet reglerne i kapitel 3. Reglen medfører endvidere, at hele registre ikke kan overdrages til udenlandske kreditoplysningsbureauer, medmindre disse tillige driver denne virksomhed her i landet og dermed er undergivet dansk jurisdiktion.

Bestemmelsen forhindrer ikke, at udenlandske bureauer etablerer sig her i landet, og forbyder heller ikke, at der afgives sædvanlige soliditetsoplysninger til udenlandske virksomheder. Bestemmelsen skønnes således ikke at ville stride mod EØF-traktatens regler om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, jfr. herved EF Rådets direktiv af 12. januar 1967 (se De Europæiske Fællesskabers Tidende 140/67 af 19. januar 1967) om gennemførelse af etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for bl. a. oplysningsbureauer.

Endvidere bestemmes det, at overdragelsen af et register skal anmeldes til registertilsynet. Pligten til at give tilsynet meddelelse om overdragelsen er et naturligt supplement til reglerne i § 6 om anmeldelse.

Til kapitel 4.

Virksomheder, der omfattes af dette kapitel, foretager adressering og udsendelse af meddelelser, typisk reklamer, til bestemte grupper af personer eller virksomheder. I almindelighed udgiver vedkommende bureau publikationer over, hvilke grupper man påtager sig at udsende meddelelser til, samt hvor mange adressater der findes inden for de enkelte grupper.

De oplysninger, der danner grundlag for gruppeinddelingerne, fås primært fra telefonbøger, vejvisere og andre offentligt tilgængelige kilder. I dag anvendes der i de fleste tilfælde en inddeling i grupper efter stilling, erhverv eller branche. Der anvendes dog også inddeling på basis af andre oplysninger, f. eks. på grundlag af oplysninger om fritidsinteresser, og der kan tænkes inddeling på grundlag af oplysninger om indkomstforhold, således at meddelelser f. eks. kan udsendes til alle lystfiskere eller alle med en indtægt over 100.000 kr. De teoretiske muligheder for typer af grupper er således talrige.

Efter justitsministeriets opfattelse er der, som forholdene er i dag, ikke afgørende behov for en nærmere regulering af disse bureauers virksomhed. Der bør imidlertid kun være adgang til at lave gruppeinddelinger, der bygger på bestemte alment anerkendte kriterier. Adresseringsbureauerne bør f. eks. ikke kunne registrere oplysninger om indkomstforhold.

Da en del personer endvidere finder det ubehageligt gang på gang at modtage reklamemateriale og lignende, som udsendes ved hjælp af sådanne adresseringsregistre, bør enhver kunne forlange sig slettet af registrene.